

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

A rend értelmezései

Vannak szabályaim.
A reggelt nyitott ajtónál állom
végig. Az estét egy ablak alatt.
Így részt veszek az elosztásban.

Téged délutánra hiszlek el.
Addig ugyanolyan fikció vagy
mint az őszi sárgaság egy esős szeptemberi
délután. Ebben hidd el, semmi
kényszer. Ez úgy igaz, mint a levélhullás.
Meggkérdőjelezhetetlen.

A napokat a szemben lakók számolják,
azt mondja az egyik, ma nem húzom fel
a redőnyt, a másik új függönyt vásárol.

Persze, a zajos városok, egy építkezés
markológépei, egy vihar rombolásai
megbontják a rendet.

És így a szabályaimban te osztod
el a reggelt, az estét és a délutánt.
El kell, hogy higgyeek, mint az őszi
sárgulást, mint a levélhullást hajnalban
egy ablak alatt.

Te számolod a napjaim
és nincsen, ami megbontaná a rendet.

Ez a finomítás

*Most a ruháidat pakolom, el kell vinned innen.
Még a szövet is reszket a szagodtól, a nedvektől,
amiket bennük hagytál. Ez a törvény.
E nélkül nincs újjáépítés. Nincs elhagyás.
Ahogy a mesterember kirántja és újat köt
a vízvezetékbe. Ez a finomítás. Ezt kell tennem veled is.*

*Finomítani, hangolni. Egy brácsát szoktak így.
Húrtól húrig, hogy az új szimfonikusok fő mutatványa
legyél. Egy ereklye. Itt játszanának rajtad a városban,
hét óras kezdettel. Abban a kihalt bálteremben,
amiben tíz éve még a kutya se, nem hogy a szimfonikusok.
De miattad megszépítik azt is. Ott fognak az első sorban,
hogy mindenkinek a szeme ügyébe, hogy mindenki csak
téged figyeljen, ott fognak rajtad játszani.*

*De te régen eltörtél, még a retusálás, a húrtól húrig
finomítás előtt, darabokra. Így egy másikat kellett
keresni helyetted, egy drágább élet alkotórészét.
Ahogy a mesterember kirántja és újat köt.*

*A ruháidat kell most hajtogatnom, berakni
egy dobozba, ráírni: ezt el kell vinned innen.
Mert még a szövet is reszket a szagodtól
és a nedvektől, amiket bennük hagytál.*

Egy légvétel összefüggései

*A tetőcserepeket most cserélik.
Valaki motoz a padláson. Érzem
a mellkasomban, ahogy a cipője
a korhadt fahasábhhoz ér. Olyan, mint
egy szívdobbanás. Olyan tompán lüktet.
Nem tudom kitörölni, érzem a tüdőmben,
minden légvételnél. Olyan, mint
amikor rajtam fekszel, pulzál
a nyakad alatt az egész. Nem tudok
mit tenni ellenem, érzem a gyomromban,
ahogy cseréled a tetőcserepeket.
Azt hiszem, ha felkelnél, miattam ne
aggódj, elviselem, ha beázik, ha felkelnél
megállna ez a lüktetés.*

A felejtés módszere

*Az utolsó mondatokban ígéret van.
Legalább annyi, mint egy pázsit
természetében. A fűnyíró tartályát
teletöltöd, megnyomod az indító gombot,
két kör és készen van. Aztán meg visszánő
és kezdheted előlről az egészet.*

*De a felelősség nem a száját, nem
a rágóizmok összehúzódását terheli majd,
nem a levegőt a gégefedő alatt,
nem a szív pulzálását.*

*Itt a szövetek átváltozásáról van szó.
Kiküzdik magukból a megtanultakat.
Egy mozdulatsort hagynak el valahol
a mondat végén. És utána újra nő
föld felett a pázsit, egy végtag mozdulata.*

*Aztán csak két lépés. Az elsőt az egyensúly,
a másodikat már a szándék miatt.*

*Csak két lépés és az ajkad az arcod
szélére szorul, mondod kettő.
Kétlépésnyire a pázsit a fekete
madarakkal, télen.
Kétlépésnyire a szív pulzálása,
a hang a gégefedő alatt.*

*Egy fűnyírás következetlensége,
amit elmondani
csak az utolsó mondatokkal szabad.*

*Kifogyott a tartály és innentől,
ha kerítést képzelünk a bérház helyett,
a pázsit utáni táv egy régi történet
újrakezdése csak.*